

Hüseyn ARİF

AĞAC YENƏ AĞACDIR

Çapıb budaqlarını
Qabığını soyma sən.
Çox yemisen barını,
O ağaca qiymə sən.

Çiçəyini qoxlayıb
Çox batmışan ətrinə.
Amandır belə vaxtda
Belə dəymə xətrinə.

Baharda çiçəkləyib
Gülməsi yadındamı?
Zənbil-zənbil dərdiyn
Meyvəsi yadındamı?

Yadındamı balalar
Kölgesinə qaçardı
Quşlar da səhər-səhər
O tərəfə uçardı?

Dünənki əhdi bu gün
Daşa çalmaq düzdümü?
Qocalıb, qarğıyanı
Gözdən salmaq düzdümü?

Bəlkə nəyəsə möhtac,
Bəlkə su üçün acdır?!
Barlı-barsız həyatda
Ağac yenə ağacdır.

EHTİYACIM VAR

Şirin söhbətə də, dadlı sözə də,
Həzin rübaba da ehtiyacım var.
Soyuq bulağa da, isti közə də,
Şişdə kababa da ehtiyacım var.

Gah gecə əyilir, gah səhər düşür,
Axıb qulağıma nə səslər düşür.
Fikrimə xudmani məclislər düşür,
Tara, mizrabə da ehtiyacım var.

Dostlarla cəmləşib ülfət qılanda,
Yaşdan keçənləri yada salanda,
Əl gülür, əlinə kitab alanda,
Əldə kitaba da ehtiyacım var.

Hüseyn Arifəm, saçlarımda dən,
Başdan zərəfata alışımsam mən.

Aqillər içində nədənsə hərdən
Başdan xaraba da ehtiyacım var.

DOYMUŞAM

Eniş gözəl, yoxuş gözəl, düz gözəl,
Nə arandan, nə yaylaqdan doymuşam.
Sinə gözəl, söhbət gözəl, söz gözəl,
Nə qələmdən, nə varaqdan doymuşam.

Göz qoyduqca köhlənlərin oynuna,
Qollarımı aparmışam boynuna.
Sığınanda təbiətin qoynuna,
Nə lildən, nə bulaqdan doymuşam.

Yaşıl meşə yağışı nə yağışdı,
Əlvən çəmənin naxışı, nə naxışdır.
Ürkək maral baxışı nə baxışdı,
Nə obadan, nə oymaqdan doymuşam.

Günəş doğar, hərərətə nə yaxşı,
Gəlin gələr nəzakətə nə yaxşı.
Körpə gülər, məhəbbətə nə yaxşı,
Nə sevincdən, nə maraqlardan doymuşam.

Qohum-qardaş bir-birinə dirəkdi,
Bir sinədə bir döyünən ürəkdi.
Təzə mənzil, təzə bayram deməkdi
Nə süfrədən, nə qonaqdan doymuşam.

Hüseyn Arif, nə yağı var canında,
Yanmaq eşqi damarında, qanında.
Qədir bilməz, dil qanmazlar yanında,
Elə olub yaşamaqdan doymuşam.

ƏHMƏD CAVADA

Zülmə üzöldü öz cərgəsindən
Haqsızlıq ucundan bir haqq şairi.
-Hayıf Cavad!,
- deyə andı çoxları
Bu bədbəxt şairi, xoşbəxt şairi.

Köçünü arana, yaylağa sürdü,
Ata dərdi çəkdi, qız dağı gördü,
Şeirdən Göy-gölə bir çələng hördü,
Təbiət vurğunu, torpaq şairi.

Çox sözü-söhbəti yadigar qalıb,
Ondan nəsilərə namus, ar qalıb.
Yurdunda qeyrətli övladlar qalıb,
Başdan uca tutar hər vaxt şairi.

Ala göz, uca boy, nəcib bir insan,
Elini, gününü bağrına basan.
İtirmək kimsəyə gəlməsin asan,
Necə də itirdik beyvaxt şairi.

Aman 37! Gör nələr etdi,
Arzular, əməllər puç olub getdi.
Min ömrün səfəri yarıda bitdi,
Həyatdan ayrıldı həyat şairi.

Ey Hüseyn Arif, indi ha gözde,
Sevinci də bizdə, qəmi də bizdə.
Yaşar zaman-zaman xatirimizdə,
Xalqa "düşməni" çıxan bir xalq şairi.

SÖNDÜ BİR ÇIRAQ

Körpə yanaqların od tutub yanır,
Qızıl şamamasan yaşıl tağ üstə.
Mənim ətrafımda xəzan dolanır,
Sən təzə qönçəsən tər budaq üstə.

Gözlərim önündə söndü bir çiraq,
Necə də çəkildi qara ağı üstə.
Taleyn hökmünə, qərarına bax,
Sən torpaq altdasan, mən torpaq üstə.

ON ÜÇ ILDIR

(Arifin vəfatının 13 ili münasibətilə)

Dərya-dərya adı udub
Gülə-gülə yaşayıram.
Göz yaşımı sığa-sığa,
Sile-sile yaşayıram.

Taleyi yol azmış gəmi
Fikrim göydəmi, yerdəmi?
Öz içimdə öz dərdimi
Bölə-bölə yaşayıram.

Keçilməz dağlar keçildi,
Can əridi, boy kiçildi.
Aman Arif, on üç ildə
Ölə-ölə yaşayıram.

OLSUN

Elə istəyirdim əziz günəmdə,
Qapımı dəstəylə açanlar olsun.
Oturaq üz-üzə, qabaq-qabağa
Dillənən saz olsun, ötən tar olsun.

Qızısa çal-çağır, qızısa meydan,
Sağlıqlar uzana sökülüncə dan.
Bir könül dostu da çıxmaya yaddan,
Yaxınlar, uzaqlar bərqərar olsun.

Qızıl çıraqlardan şəfəqlər saçaq,
Sevincdən çağlayıb, fərəhdən uçaq.
Dəli Alı kimi süfrələr açaq,
Ələsgər dililə eldə car olsun.

Görüşüb cəmləşək toyda, bəsətdə,
Ömrə qənimətdir hər xoş saat da.
Ünsiyyət sözü var bir də həyatda,
Bu söz nəsilərə yadigar olsun.

Yüz kənddən, şəhərdən qonağım gələ,
Gül gülə qoşula, bülbül bülbülə.
Ey Hüseyn Arif nə çıxar belə,
Ürək geniş olsun, otaq dar olsun.